

Hồi Thứ Một Trăm Lẻ Bảy

TÌNH THIÊN VÔ HẠN

Đình Hạo giờ tay ôm chặt y vào lòng, khí huyết toàn thân gia tốc lưu hành. Lần đầu tiên hai trái tim mới thật sự dung hợp với nhau, hai người lẳng lặng không nói gì cả, lúc này thì không lời còn quý hơn lời nói rất nhiều.

Hai người có biết bao sầu ai và biết bao vui mừng, đều thể hiện trong giây phút thâm lặng này. Họ đã đắm mình trong một cảnh mộng đẹp tuyệt vời, huyền ảo thần kỳ và hân hoan vô tả.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Đình Hạo mới cất tiếng nói nhỏ:

– Mai muội, muội cảm thấy hạnh phúc chứ?

Mai Ánh Tuyết nói:

– Hạo ca, tiểu muội cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

– Mai muội, tạo hóa vẫn hậu đãi hai chúng ta, nhưng còn Tiểu Hương...

Bỗng Mai Ánh Tuyết đẩy nhẹ Đình Hạo ra, lui lại cạnh giường, rơm rớm nước mắt. Đình Hạo nghiêm sắc mặt nói:

– Mai muội, lai lịch của muội có thể nói cho huynh biết được rồi chứ?

Mai Ánh Tuyết lau khô nước mắt, cười bí hiểm nói:

– Hạo ca, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Đình Hạo cau mày:

– Tại sao lại như vậy?

– Tất nhiên là có lý do rồi.

– Nhưng làm thế thì khó chịu lắm.

– Thì Hạo ca hãy chịu khó thêm một khoảng thời gian nữa đi.

Đình Hạo không còn cách nào khác hơn, đành cười nhạt trở tay vào bao vải đầu giường nói:

– Mai muội còn nhớ cái túi đó không?

– Đương nhiên là còn nhớ.

– Bên trong có gì thế?

– Tiểu muội... chẳng biết nữa.

– Ủa, chẳng phải muội đã bảo đó là bảo vật gia truyền của nhà muội ư?

– Không phải, lúc đó muội gạt huynh thôi, vật này muội lấy trong tay bọn

Vọng Nguyệt Bảo.

Ngay lúc này, ngoài cửa bỗng có tiếng gõ nhẹ nhẹ. Đinh Hạo vội nói:

- Ai đó?
- Nhị chủ nhân, là Phương Bình đây.
- Có việc gì ư?
- Không có việc gì, đệ tử chỉ muốn hỏi thăm Mai cô nương thôi.
- Nàng đã hoàn toàn bình phục rồi.
- Ô! Chúc mừng nhị chủ nhân. Đệ tử không dám làm phiền hai người nữa.

Nói xong thì tiếng chân của Phương Bình từ từ đi xa dần.

Mai Ánh Tuyết kinh ngạc nói:

- Cái gì mà nhị chủ nhân vậy?

Đinh Hạo lại đem chuyện kết nghĩa cùng bi kịch xảy ra với Xích Ảnh Nhân kể lại cho Mai Ánh Tuyết nghe. Nàng bất giác ứa nước mắt nói:

- Hạo ca, tiểu muội nợ của người quá nhiều.
- Sự đời vốn là vậy mà, ân oán vô lâm biết đâu mà lường, ta nợ người, người nợ ta. Chúng ta tốt nhất là giữ gìn bổn phận, không làm trái đạo nghĩa vô lâm là được rồi.
- Hạo ca, không ngờ Huyết Ảnh Phu Nhân có đại chuyển biến như thế.
- Đúng vậy, chính huynh cũng không ngờ thế.
- Lúc nãy Hạo ca nói các người đã đưa muội từ Nhạc Dương về có phải không?
- Đúng thế, xa tận vài ngàn dặm, nếu không có Huyết Ảnh Phu Nhân thì coi như là vô phương rồi.
- Hình như Hạo ca cũng có đề cập đến Hư Ảo Lão Nhân.
- Lão ma đầu đó bắt cóc con gái của Dư Trang chủ, ép y phải quy ẩn giang hồ, thật là vô cùng bỉ ổi. Chỉ tiếc là đến nay vẫn chưa thể điều tra ra manh mối.

Mai Ánh Tuyết biến sắc nói:

- Tề Vân Trang có biện pháp ứng phó nào chăng?
- Hiện giờ có mấy vị tiền bối cao thủ đang ở đó, có cả Thọ Dao Phong lão ca ca của huynh, chắc không có chuyện gì bất trắc đâu.

Đinh Hạo chợt nhìn Mai Ánh Tuyết hỏi:

- Mai muội và Tề Vân Trang có liên quan gì đâu mà sao lại lo lắng thế?

Mai Ánh Tuyết mỉm cười nói:

- Việc của Hạo ca thì cũng tức là việc của muội mà.

Nói tới đó thì má phấn ửng đỏ, không nói tiếp nữa.

Đinh Hạo cảm thấy ngọt ngào khôn tả, nhìn Mai Ánh Tuyết cười nói:

– Chuyến này ta xuống phía Nam có một đại sự...

– Là chuyện gì vậy?

– Trong Trang có một lão quái nhân tên là Thảo Dã Khách Quan Nhất Trần.

Lão là bạn tri kỉ của tiên phụ, lão đã bảo tồn di thể của người...

Hai mắt của Mai Ánh Tuyết bỗng sáng lên, xúc động nói:

– Lệnh tiên tôn phải chẳng là Thiên Đô Kiếm Khách Đinh Triệu Tường?

Đinh Hạo rùng mình nói:

– Sao Mai muội biết? Hình như... ta chưa hề đề cập với muội mà?

Mai Ánh Tuyết ấp úng nói:

– Muội đã biết thân thế của Hạo ca từ lâu.

Đinh Hạo nghi hoặc hỏi:

– Làm sao Mai muội biết?

– Điều này... Hạo ca quên rồi ư? Dưới tay muội có một số mật thám mà.

– Lai lịch của muội khiến người ta khó lường vô hạn.

– Chẳng bao lâu nữa thì Hạo ca sẽ biết ngay. Thôi chúng ta tạm gác chuyện này qua một bên, hãy nói chuyện Hư Ảo Lão Nhân cái đã. Gương mặt hình thù của y thế nào vậy?

Mai Ánh Tuyết vừa nói vừa chăm chú nhìn Đinh Hạo, có vẻ như việc này rất mật thiết với nàng.

– Y tinh thông dị thuật, không ai biết được chân diện mục của y ra sao. Tuy nhiên bây giờ thì huynh đã phát hiện ra một điểm đặc biệt.

– Là điểm gì?

– Y bị người ta cắt đi lỗ tai bên trái.

– Thế thì lúc y xuất hiện thì dùng vật trang sức để che đi.

– Đúng vậy, có thể đội mũ vành che gió, hay là dùng khăn bịt cả đầu lẫn mặt. Phải rồi, Mai muội từng bị Kim Long Bang chủ bắt cóc, có còn nhớ được chuyện gì không?

– Mơ hồ lắm, chẳng có nhớ rõ nữa.

Hai người nói chuyện mê mải, chớp mắt đã qua đêm. Đinh Hạo ngượng ngùng nói:

– Mai muội, chúng ta nói chuyện cả đêm thế này, muội có cảm thấy mệt mỏi không?

Mai Ánh Tuyết tủm tủm cười nói:

– Chẳng mệt mỗi chút nào, nhưng Hạo ca thì nên nghỉ giấy lát đi.

Đinh Hạo lắc đầu:

– Ta cũng chẳng mệt gì. À, túi da này coi như ta hoàn lại nguyên chủ nhé.

– Chúng ta mở ra xem nào.

– Thế thì hay lắm.

Rồi hắn lấy bao vải đặt lên bàn, nói:

– Mời chủ nhân của vật đến mở ra xem.

– Hạo ca mở cũng được vậy.

Nói đoạn Mai Ánh Tuyết bước đến đứng sánh vai với Đinh Hạo, mùi thơm đặc biệt của người thiếu nữ thoang thoảng làm cho hắn bất giác cảm thấy lâng lâng.

Đinh Hạo thò tay vào túi da lấy ra một cái hộp nhỏ bằng gỗ Tử Đàn, mở ra thì thấy bên trong có một thảo vật kỳ lạ, màu sắc xanh biếc. Hắn ngạc nhiên nói:

– Đây là vật gì nhỉ?

Mai Ánh Tuyết nhướn mắt nhìn rồi nói:

– Dường như đó là một loại cỏ quý trong truyền thuyết...

Đinh Hạo động lòng, nhìn kỹ thì thấy thảo vật đó có chín lá, hắn giật mình kêu to:

– Cửu Diệp Linh Chi.

– Hạo ca biết thảo vật này ư?

Đinh Hạo xúc động đến nỗi toàn thân phát run, nói:

– Quả là đi mòn gót giày tìm không thấy, tìm được lại chẳng tốn công sức.

Mai Ánh Tuyết ngạc nhiên hỏi:

– Rốt cuộc là việc gì vậy?

Đinh Hạo cười nói:

– Không ngờ nhánh linh chi này bị bọn Vọng Nguyệt Bảo lấy cắp...

Mai Ánh Tuyết giận lấy:

– Hạo ca quyết không nói phải không?

Đinh Hạo vội chấp tay xá một cái, cười hí hí nói:

– Xin lỗi muội, ta vui mừng quá nên thất lễ. Chẳng là có một người đang tìm kiếm nhánh linh chi này làm thuốc cứu người...

– Là ai vậy Hạo ca?

– Uy Linh sứ giả Cổ Thu Linh tử tử...

Mai Ánh Tuyết biến sắc nói:

– Cái gì tử tử...?

Đinh Hạo giật mình, đỏ mặt nói:

– Mai muội, để ta kể từ đầu cho muội nghe.

Rồi hắn đem chuyện liên quan đến Uy Linh Cung kể lại hết cho Mai Ánh Tuyết nghe. Mai Ánh Tuyết tủm tủm cười nói:

– Đối với người không cần thiết thì bảo vật cũng chỉ là phế vật mà thôi. Hạo ca hãy đem đi cứu người đi.

Đinh Hạo nhìn ý trung nhân cười nói:

– Mai muội nói thế thì ta xin thọ nhận và thay mặt người được hưởng ân huệ này gửi lời cảm ơn đến Mai muội luôn.

– Không có gì đâu.

Hai người nhìn nhau không nói gì nữa. Đinh Hạo gói nhánh linh chi lại bỏ vào trong túi gấm của mình.

Ngoài cửa bỗng có tiếng nói của Phụng Thư:

– Nhị chủ nhân thức dậy chưa?

Mai Ánh Tuyết tức thì đỏ mặt, một cô gái dậy thì và một người đàn ông cùng nhau ở trong phòng cả đêm thì cho dù quang minh chính đại cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đinh Hạo cũng ngượng ngùng, vội mở cửa nói:

– Ta và Mai cô nương nói chuyện cả đêm đấy.

Phụng Thu đem khăn nước vào phòng rồi nói:

– Nhị chủ nhân, Mẫn đại nương dặn Phụng Thư trình báo với người rằng linh đường các thứ đã chuẩn bị đầy đủ, xin nhị chủ nhân xuất lãnh thượng tế.

Đinh Hạo nhớ lại việc của Xích Ảnh Nhân thì lại buồn bã, gật đầu nói:

– Ta sẽ ra ngay.

Phụng Thu cáo lui ra ngoài. Mai Ánh Tuyết cúi đầu xuống, thấy mình vẫn đi chân không thì bật cười nói:

– Hạo ca, tiểu muội về sửa soạn rồi sẽ ra linh đường sau.

Lễ tang được cử hành trọng thể, sau phần nghi thức tế lễ thì Mẫn đại nương đứng cạnh linh đường, lớn tiếng nói:

– Tuân theo di nguyện của phu nhân, nhị chủ nhân kể từ bây giờ chính thức trở thành chủ nhân của Ly Trần đảo.

Đinh Hạo biết không từ chối được bèn quỳ trước linh đường hành đại lễ rồi đứng lên nói:

– Bây giờ đứng trước đại chủ nhân chi linh, tôi muốn đệ tử của Ly Trần Đảo phải giữ gìn đại nghĩa, nếu có hành động tà ác thì quyết trị không tha. Mẫn đại nương tiếp tục làm tổng quản, Phương Bình phụ tá. Khi tôi không có mặt thì Mẫn đại nương thay thế quyết định đảo vụ. Theo di nguyện của đại chủ nhân, linh cữu sẽ an táng giữa viện.

Mẫn đại nương cùng các đệ tử dạ vang rồi đến làm lễ, Đinh Hạo chính thức thành chủ nhân Ly Trần Đảo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã nửa tháng, Đinh Hạo cũng đã chỉnh lý lại đảo vụ đâu đó chu toàn. Hắn cảm thấy nên tiếp tục đại sự của bản thân nên một hôm, sau khi dùng cơm trưa với Mai Ánh Tuyết thì hắn cầm tay nàng nói:

– Mai muội, ta muốn rời khỏi đây một thời gian.

Mai Ánh Tuyết cau mày nói:

– Hạo ca muốn đi đâu thế?

– Mai muội cũng biết ta có nhiều chuyện phải làm mà.

Mai Ánh Tuyết tủm tủm cười nói:

– Muội cũng đang định nói với Hạo ca rằng muội cần phải đi.

– Tại sao vậy?

– Cũng như Hạo ca, muội còn việc phải làm gấp.

– Nhưng muội xuất hiện thì nguy hiểm lắm, bọn Kim Long Bang...

– Hạo ca xuất hiện thì cũng nguy hiểm vậy. Người trong võ lâm cuộc sống trên mũi dao lưỡi kiếm, không thể nghĩ nhiều thế được đâu.

Đinh Hạo ngẩn người không nói gì, vì Mai Ánh Tuyết nói đúng quá, nếu tính đến nguy hiểm thì hắn so với nàng còn nhiều hơn.

Mai Ánh Tuyết mỉm cười nói:

– Hạo ca, người giận muội ư?

Đinh Hạo bưng tỉnh, vội nói:

– Sao huynh lại giận muội cơ chứ? Huynh thấy muội nói rất có lý.

– Hạo ca, muội biết người lo lắng cho tiểu muội. Nhưng sau bài học này thì muội sẽ không bao giờ sơ ý nữa. Sau này muội sẽ liên lạc với Hạo ca.

– Mai muội cứ thần bí thế này sao?

Mai Ánh Tuyết mỉm cười, không nói gì.

Đinh Hạo trầm tư rồi nói:

– Mai muội, huynh có ý kiến thế này, hay là để Phương Bình đi chung với muội, như thế tốt hơn.

– Nhưng... y có bằng lòng đi chung với muội không?

– Chỉ cần muội đồng ý thì y sẽ sẵn sàng ngay.

Hắc vừa nói xong thì đã thấy Phương Bình từ đằng xa bước tới nên vội cất tiếng gọi:

– Phương Bình!

Phương Bình bước tới, nói:

– Chủ nhân có điều gì sai khiến?

– Mai cô nương có công việc cần phải xuất giang hồ, ta muốn mời người làm bạn đường với nàng, có được không?

o O o